

— Защо да е отрова, господине? Това е ракийка, и тя ме крепи. Ако не е тя, азъ не бихъ могълъ да изтрая на тази работа. Не е шега цѣлъ день да търчишъ подиръ чуждия добитъкъ.

— И за туй, именно, нѣма да изтраешъ, защото всѣки день се тровишъ съ тази ракийка и давашъ последната си пара, а детето ти ходи голо и босо.

— Колко си платилъ за това шише?

— 10 лева.

— А за тази кутия тютюнъ?

— 5 лева.

— Ето, виждашъ ли, само за тѣзи отрови, които не даватъ никаква сила, а взиматъ здравето на човѣка, ти си далъ днесъ 15 лева. Можешъ да си направишъ смѣтката, колко давашъ на година.

Въ това време старецътъ се закашли. За мене бѣ ясно, че кашлицата му е отъ тютюна, и му казахъ:

— Защо кашлишъ, когато живѣешъ на чистъ въздухъ?

— Не зная, — разколебанъ каза старецътъ, — но щомъ пуша повече, нѣщо хваща да ми притиска гърдитѣ, и главата нѣщо ме понаболява.

— Кашлицата е отъ тютюня, а главата те боли отъ ракията. Иди се прегледай и ще видишъ, че и лѣкарътъ ще ти каже сжщото. Пъкъ когато човѣкъ е уморенъ, ето му цѣра: извадихъ нѣколко бучки захаръ и му ги подадохъ. Отъ това нито глава боли, нито гърди се задушватъ. Това е храна, която дава сила на човѣка.

Сбогувахъ се съ говедаря и си поехъ пѣтя къмъ гората.

\*

Единъ зименъ день излѣзохъ на пазаря да си направя нѣкои покупки. Като се шурахъ между про-

